

hidtil, det ved jeg ikke, men fremtidig maa den i alt Fald tage det. Jeg forstaaer derfor ikke det ærede Medlems Betænkeligheder. Der vil fremtidig ved en fornuftig Administration ikke behøve at være nogen Gnidningsmodstand. Og at det ærede Medlem ud fra sit politiske Standpunkt skulde være bedrøvet over, at der indirekte tilfalder Aandssvageforsorgen et større Beløb end hidtil, forstaaer jeg ikke. Det kan i og for sig kun være en Fordel, set fra de aandsvages og de mindre bemidledes Synspunkt, at der ogsaa gennem Invalideforsikringsloven til en vis Grad er Adgang til at afhjælpe den Nød, som ubestridelig findes indenfor de aandssvages Kreds. Men det ærede Medlems Bemærkninger kunde give Anledning til en længere Udvikling. Den skal jeg dog afstaa fra og forbeholde til Udvalget, hvor jeg haaber, den bliver overflødig, da det ærede Medlem sikkert dèr vil udtale sig klarere, end han har gjort i Dag.

Jeg kommer saa til den højtærede Indenrigsminister, der syntes at ville bebrejde mig, at jeg takkede ham, fordi han havde fulgt mine Forslag til §§ 2—4 — det var der nemlig ingen Grund til, da vi var enige. Det forekommer mig, at det er en noget mærkelig Betragtningssmaade. Jeg er opdraget her i Tinget ud fra en anden. Her sker der altid det, at naar ærede Medlemmer har kunnet slutte sig til Ministeren, staaer Ministeren op og takker dem, fordi de er enige med ham. Naar dette kan ske, maa det dog være meget mere undskyldeligt, om jeg saa maa sige, at et Medlem takker Ministeren. Jeg fastholder derfor min Tak til den højtærede Minister, fordi han har kunnet tiltræde Forslag, som jeg har udarbejdet. Det var for haardt, naar Ministeren sagde, at jeg overhovedet kun kunde takke for §§ 2—4 og kun kunde slutte mig til disse Paragraffer, og det skyldtes naturligvis, at enhver Moder holder mest af sine Børn. Jeg antager nu ogsaa, det kan siges om enhver Fader — jeg betragter mig mere som Fader til dem. Det er imidlertid ikke af den Grund, jeg kun har kunnet takke Indenrigsministeren for §§ 2—4, men fordi jeg betragter § 1 som en Abort, og det er jo noget, man aldrig takker for. Jeg takkede i øvrigt ogsaa for §§ 5 og 7, saa jeg har i Virkeligheden været mere taknemmelig, end den højtærede Indenrigsminister syntes at mene.

Den højtærede Indenrigsminister havde faaet den Opfattelse, at min Stilling i det hele var væsentlig mere kritisk, da jeg talte som Partiordfører her, end den havde været,

da jeg talte som Præsident for Invalide-retten. Ja, der var egentlig ikke noget underligt i, om den var det, men den saglige Stilling har været den samme hele Tiden. Hvis man vil se den Pjece efter, som dannede Udgangspunktet for mine Betragtninger over Problemet, vil man se, at jeg dèr har hævdet, at der var ingen Grund til at ændre selve Grundlaget for Invalideforsikringen, og dette har jeg fastholdt hele Tiden fremefter. Jeg har ogsaa fastholdt det ved det Møde i Indenrigsministeriet, som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, og det er endelig ogsaa fastholdt i Indledningen til Invalideforsikringsrettens Erklæring. Men selvfølgelig gør det en vis Forskel, om man som Leder af en Institution, som Embedsmand, overfor et Ministerium skal udtale sig, thi da faar man det forelagt paa den Maade: Indenrigsministeriet ønsker at gaa den Vej, hvad har de Herrer eller den Herre at bemærke dertil? Saa tager man sine Forbehold og siger, som vi har sagt i Invalide-retten: Skønt man ikke kan indrømme, at det er nødvendigt at gaa den Vej, skønt man finder den Kritik, der har været rejst, overdreven, ubeføjet eller lignende, saa, naar Ministeriet absolut vil den Vej, har vi de og de Indvendinger at gøre. Det er den ene Side af Sagen. Men naar man staaer her i Rigsdagen og taler som Partiordfører, tager man selvfølgelig sin politiske Stilling under Ansvar overfor sit Parti, og man gennemgaar Forslaget ud fra de Synspunkter, Partiet vil anlægge. I dette Tilfælde falder de to Ting sammen. Naar jeg begyndte min Tale i Dag med at sige, at jeg havde visse Betænkeligheder, var det netop, fordi jeg nærede Frygt for bl. a., at den højtærede Indenrigsminister ud fra den Omstændighed, at jeg optraadte høfligt og fuldt embedsmandsmæssigt under de Forhandlinger, som jeg som Embedsmand har ført med ham, skulde lade sig forlede til at tro, at jeg ogsaa vilde betragte mig som Embedsmand i det Øjeblik, jeg stod som Partiordfører. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet; det glæder mig, at han ikke har gjort det.

Med Hensyn til Lovforslaget skal jeg i øvrigt kun gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Minister siger, at det maatte dog være muligt at angive de Sygdomme, som skulde udelukke de svære kroniske Invalide-tilfælde fra at komme ind under Invalideforsikringen. Jeg gjorde i min Tale gældende, at det vilde være meget vanskeligt for Administrationen at formulere Regler